

Valoa temppelistä – temppelimatka- kokemuksia vuosikymmenten varrelta

Juhani Sorsa

Oli sysipimeä, myrskyinen ja syksyinen yö kävellessäni ulkona, kun keskellä tätä rajuilmaa jyrähti ukkonen ja välähti kirkas salama, joka valaisi koko tienoon. Samalla kuulin äänen, joka sanoi minulle: ”Kyllä sinusta vielä mies tulee.”

Tuon unen aikaan kävin jo koulua, mutta en ollut vielä täyttänyt kymmmentäkään. Kuitenkin jo silloin ja jokaisena elämäni päivänä sen jälkeen olen tiennyt ja tuntenut, että Jumala puhui minulle nuo sanat unessani.

Olen syntynyt vuonna 1938 heinäkuussa, siis ennen talvi- ja jatkosotaa. Vaikka isäni oli eronnut evankelisluterilaisesta ja äitini kreikkalaiskatolisesta kirkosta, he opettivat ja kasvattivat meitä lapsia kristillisten tapojen mukaan.

Kirkollinen elämä tuli minua lähelle tutustuttuani Joensuun kauppaopistossa tulevaan, luterilaiseen vaimooni Aira-Liisaan. Luterilainen kirkko ei voinut sääntöjensä ja ohjeittensa mukaan meitä vihkiä, koska en kuulunut mihinkään kirkkoon, mutta suostui morsiameni vaatimuksesta siunaamaan kirkossa siviilivihkimisen, jonka Joensuun pormestari oli vuoden 1961 lokakuussa toimittanut.

Tämä avioliittoon vihkiminen ja Jumalan jo lapsena minulle unessa esittämä lupaus mieheksi tulemisesta ovat myöhemmin ihmeellisesti viitoittaneet tietäni kohti temppeliä.

Minulle jäi vahva tunne siitä, että tuollainen avioliiton solmimistapa ei antanut meille samanlaisia hengellisiä siunauksia kuin kirkollinen vihkiminen. Niinpä aloin lukea itsekseni Raamattua ja päädyin siihen, että minun oli syytä ottaa kaste kristillisessä kirkossa.

Menin kasteelle luterilaisessa kirkossa vuoden 1962 helmikuussa, noin neljä kuukautta avioliittomme solmimisen jälkeen, mutta maallinen vihkimisemme jäi edelleen askarruttamaan mieltäni. Yhä pohdin myös sitä, miksi Jumala oli sanonut minulle unessa, että ”kyllä sinusta vielä mies tulee”. Oliko minusta nyt vaillinaisesti solmitussa avioliitossa tullut se mies, jota Jumala minulle puhuessaan tarkoitti? Vai olinko vieläkin vain matkalla sellaiseksi?

Aika pian luterilaisen kasteeni jälkeen ostimme Joensuun Kettuvaaralta kiinteistön, jonka omistajan tytär oli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Hänen kauttaan sain tietoa palautetusta evankeliumista ja profeetta Joseph Smithistä.

Mielenkiintoista kyllä, olimme molemmat saaneet mihinkään kirkkoon kuulumatta saman yksinkertaisen, voimakkaan uskon ja valon. Isä ja Poika ilmestyivät nuorelle poikaprofeetalle ja ilmoittivat hänelle järäyttävän tiedon siitä, mikä oli ihmiskunnalle tärkeintä. Minä sain lähes samalla tavalla vankkumattoman uskon siihen, että Jumala on olemassa ja että Hän voi puhua jokaiselle ihmiselle. Minut se yksinkertaisuudessaan sai luottamaan siihen valoon ja tietoon, jonka palautuksen poikaprofeetta jätti maailmalle ja josta sain tietää elämäni lapsuudesta asti kuuluneen Jumalan käden johdatuksen kautta.

Kuitenkin muutettuumme Joensuusta Varkauteen, jossa ei ollut palautettua kirkkoa, jäin tutkimaan juuri kasteen kautta elämäni tullutta luterilaista kirkkoa ja uskoa sekä palautettua evankeliumia ja kirkkoa. Kun Varkauteen sitten lähetettiin lähetyssaarnaajat, menin kasteelle 17. heinäkuuta 1969. Myöskin tie temppeliin oli näin avautunut ja sain oman endaumenttini Sveitsin temppelissä 26. maaliskuuta 1974. Seuraavana päivänä patriarkka Simond antoi minulle oman siunaukseni, josta sain minulle henkilökohtaisesti tärkeän tiedon: Kun saisin temppelissä pyhät toimitukset, ne tekisivät minusta Jumalan pojan.

Hengellisesti, ehkä vähäisistä lähtökohdistani huolimatta, olen voinut tuntea voimakasta Herran käden ohjausta elämässäni niin, että minulle on avautunut mahdollisuus astua oikeasti hengellisestä portista Jumalan valtakuntaan ja jopa sisälle Hänen temppeliinsä. Jumalan minulle, 10-vuotiaalle pojalle, aikoinaan unessa esittämä lupaus on ollut ihmeellisesti viitoittamassa tietäni temppeliä kohti. Jo silloin ja jokaisena elämäni päivänä sen jälkeen olen tiennyt ja tuntenut, että Jumala puhui minulle unessani.

Ensimmäinen temppelimatvani oli tarkoitettu kaikille Suomen pyhille. Linja-auto keräili matkalaisia eri seurakunnista, illalla nousimme laivaan Turussa ja aamulla saavuimme Kapellskäriin. Sieltä ajoimme läpi Etelä-Ruotsin ja Tanskan Pohjois-Saksaan, jossa yövyimme. Seuraavana päivänä jatkoimme Saksan halki Sveitsiin. Tällä matkalla jatkuva yhdessäolo kirkon jäsenten kanssa samassa linja-autossa antoi minulle, suhteellisen uudelle kirkon jäsenelle, arvokkaan tilaisuuden tutustua heihin lähemmin. Minulla ei ollut jäsenyyteni alkuvuosina mahdollisuutta osallistua seurakunnan säännölliseen, viikoittaiseen toimintaan, koska asuin kaukana kotiseurakunnastani Kuopiosta. Temppelimatka korvasi tuota vajetta. Perillä asuin erään kirkon jäsenen luona, myöhemmillä matkoilla temppelin asuntolassa.

Linja-autossa matkalaiset oli järjestetty viiteen tai kuuteen pienempään ryhmään, joilla kullakin oli oma johtajansa. Ryhmä hoiti matkalla osaamansa askareet keskenään sopien. Niin siisteyteen ja järjestykseen kuin matkan aikana erilaisiin viihteellisiin hetkiin tai sunnuntaikokouksiin liittyvät tehtävät hoidettiin mallikelpoisesti. Pysähdyksien jälkeen matkaa jatkettaessa ryhmänjohtajan vastuulla oli varmistaa ja ilmoittaa koko matkan johtajalle ja linja-auton kuljettajalle, että kaikki olivat mukana. Eräällä matkallani ryhmämme johtajaksi valikoitui Matti Kuosmanen. Yhteisestä karjalais-savolaisesta taustastamme johtuen rohkenen kertoa, mitä ryhmämme päätti hänen suhteensa. Matti oli niin innokas kertomaan evankeliumista ja ottamaan asian esille kaikissa tilanteissa pysähdyspaikoillakin, että se saattoi haitata ryhmänjohtajan tehtävää. Niinpä me muut yksissä tuumin huolehdimme hänen mukana pysymisestään ja ilmoitimme matkaa jatkettaessa, että kyllä MATTI on bussissa menossa temppeliin.

Matkoilla läpi Euroopan Sveitsiin ja myöhemmin paljon lähemmäksi Ruotsiin, me pyhät tunsimme olevamme kuin pioneereja preerialla. Vaikka matkamme olivatkin paljon helpompia, niihin sisältyi paljon pioneerien kokemaa vaaraa ja keskinäistä tarvetta huolehtia toisistamme, etenkin vanhemmista matkalaisista tai muutoin heikommassa kunnossa olevista pyhistä. Samoin kuin pioneerien kertomukset preerioilta antavat meille voimaa, mekin voimme kertoa pitkiltä temppelimatkoiltamme siitä suojeluksesta ja turvasta, jota Jumalalta ihan konkreettisesti saimme.

Ainakin kerran temppelimatka tehtiin Finn-Jet-nimisellä laivalla ja kerran myös lentokoneella Zürichiin ja sieltä linja-autolla temppeliin. Ruotsin temppelin avauduttua bussimatkat harvenivat ja matkat tehtiin henkilöautoilla, pikkubusseilla, junalla tai muilla yleisillä kulkuneuvoilla. Silloinkin matkat pyrittiin järjestämään suomalaisille varattujen viikkojen mukaisesti. Kuitenkin ensimmäisen temppelimatvani tapainen temppelimatkakulttuuri jäi historiaan ja muistoihin.

Jokainen temppelimatka oli hengellisesti merkittävä tapahtuma ja samalla aina tietynlainen etukäteen arvaamaton seikkailu. Pitkillä, eri valtioiden läpi ajetuilla bussimatkoilla tapahtui monenmoista yllättävää. Kerran eräällä vuodenvaihteen tienoilla tehdyllä matkalla, jolla en ollut mukana, Tanskassa bussi juuttui lumimyrskyssä kinoksiin. Paikallisten pyhien hätään tulosta ja majoituksesta huolimatta matka jouduttiin keskeyttämään ja palaamaan kotiin temppeliin pääsemättä.

Eräällä paluumatkalla bussista irtosi rengas. Se aiheutti matkasta vastaaville melkoiset puhelinoperaatiot. Lopulta saimme kuin saimmekin toisen bussin. Kuitenkin paluumatka viivästy ja aiheutti paljon hankaluutta niin matkan järjestäjälle kuin matkalaisillekin. Iltarukoukseen käsiä ristiessämme varmasti useimmat olivat kiitollisia siitä, että kaikki kuitenkin hoitui ja että onnettomuus sattui Pohjois-Saksan tasaisilla peltoaukeilla eikä Kasselin vaarallisilla mäkiouksilla.

Saksan läpi ajaminen vei yleensä aamuvarhaisesta yömyöhään. Tämä rasitti niin kuljettajia, matkustajia kuin kulkuvälineitäkin. Eräällä matkalla ohjaustehostin lakkasi toimimasta juuri ennen

Hampurina. Automme muuttui kuljettajalle kuin vanhanaikaiseksi traktoriksi. Oli viikonloppu, ja suur-Hampurin tietämissä avun saaminen tuntui aluksi ylivoimaiselta tehtävältä. Pidimme yhteisen rukouksen. Onneksi tällä matkalla oli mukana varkautelainen veli, joka oli syntyperältään saksalainen ja viettänyt nuoruutensa Saksassa. Hänen kielitaitonsa ja maan tuntemuksensa avulla meidät johdatettiin löytämään viikonvaihteesta huolimatta pieni autokorjaamo, jossa vika saatiin korjatuksi. Matkamme jatkui vain pienellä viivästyksellä.

Temppeleimatkojen yhteyteen suunniteltiin joskus matkaohjelmaan sopivia tutustumisia erilaisiin kohteisiin. Joskus matkareitiltä poikettiin aivan spontaanisti. Kerran haluttiin tehdä pieni kiertoaajelu jossain pienessä rannikkokaupungissa. Vanhan kaupungin kadut olivat varsin kapeita, ja bussimme peräosa osui mutkassa katualueen viereen pysäköityyn henkilöautoon, niin että sen koko kylki kaksine ovineen painui sisään sinänsä aivan siististi peltejä rikkomatta. Vahingot olivat kuitenkin varsin mittavat. Sellaiseen ei tietenkään ollut varauduttu. Siksi matkasta vastaavat jakoivat meidät kolmeen ryhmään. Yksi ryhmä lähti auton vakuutus- ja asiakirjojen kanssa poliisin pakeille, toinen jäi odottamaan rutatun auton luokse ja loput jäivät pitämään yhteistä rukoiluhetkeä autoon. Itse olin ryhmässä, joka jäi odottelemaan auton omistajaa.

Oli kaunis, aurinkoinen päivä, ja nuori mies saapuikin kauniin keltaisen mustan vinyylkattoisen Opel Mantansa viereen autonsa avaimia sormensa ympäri pyöritellen, muistaakseni vielä vihellellä hyväntuulisena. En kai koskaan ole nähnyt niin hämmästyntä ilmettä, kuin hänellä hänen sovittaessaan avainta lukkoon. Ovi palkkeineen päivineen oli painunut useita senttejä sisään, niin ettei sitä ensisilmäyksellä edes havainnut. Pahimmasta järkytyksestä toivuttuaan hän katsahti ympärilleen, jolloin me menimme hänen luokseen ja selitimme, mitä oli tapahtunut, keitä me olimme ja että asiaa selvitettiin parhaillaan poliisiasemalla. Vakuutimme autovakuutustemme olevan täysin kunnossa. Poliisilaitoksella ensimmäinen virkamies oli arvellut ajomatkamme viivästyvän paljonkin, mutta nähtyään asiaperit ja että kaikki oli täysin kunnossa, ylempi poliisiupseeri, toimi saksalaisittain erittäin tehokkaasti eikä matkasuunnitelmiamme tullut juurikaan muutoksia.

Haasteellisia tilanteita oli paljonkin. Ne antoivat meille mukana olleille varmuuden siitä, että Herra oli kanssamme näillä pyhillä matkoillamme. Voin omakohtaisesti todistaa, että olen tuntenut Herran käden vaikutuksen jokaisella matkallani temppeleihin, niin että minä itse ja muut mukana olleet myöhempien aikojen pyhät saimme tarvittavaa apua edellä kuvatuissa ja muissakin tapauksissa.

Temppeleihin johtava matkani alkoi jo pienenä poikana, kun Jumala saattoi tietooni ja pohdittavakseni, kuinka minusta voi tulla Jumalan tarkoittama mies. Haluan todistaa jokaiselle vähänkään temppeleihin menemistä harkitsevalle kirkon jäsenelle, että Jumala odottaa meidän pyrkivän temppeleihin saamaan korkeampaa opetusta ja tekevän elämämme tarkoituksen täyttävät liitot kohdaltamme. Hän on valmis auttamaan meitä vilpittömissä pyrkimyksissämme. Oma temppeleimatkeni jatkuu edelleen. Vain puolen tunnin ajomatka, ja saan taas astua Herran huoneeseen. Toistuva palveleminen temppeleissä vahvistaa meitä ehkä enemmän kuin mikään muu evankeliumikeskeinen toimintamme ja syventää ymmärrystämme tekemistämme liitoista ja siunauksista.